

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. Argumenta contendenta Angelum non posse in purâ naturâ
peccare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO SECUNDA.

Argumenta contententia Angelum non posse in purâ naturâ peccare.

I. Angelus in statu purâ naturâ non diligit semper Deum naturaliter amore benevolentia.

Obijciunt primò: Angelum naturaliter diligere Deum ut Auctorem naturâ; ergo non potest in purâ naturâ peccare. Contrâ ergo nec potest peccare in quacumque naturâ, si naturaliter semper diligit Deum, cum peccatum stare nequit cum actu etiam naturali amoris Dei super omnia. Licet etiam peccata de facto ab Angelis commissa, directè fuerint contra finem supernaturalem, indirectè tamen, & consequenter fuerint contra lumen rationis naturalis: quod maximè urget de peccato odii Dei. Nego itaque Angelos ex naturâ suâ amare Deum necessariò amore benevolentia propriè dicto: quamvis enim velit Angelus Deum existere, & hoc sensu cum aliquo modo amet, per hoc tamen magis amat se quam Deum, cum idè solum Deum velit existere quia videt illius existentiam esse necessariam ut ipse Angelus existat. Hoc nihilominus non est propriè amare Deum: sic enim & Deus vult demones existere, quos tamen simpliciter non amat, sed odit.

II. Liberâ Angelus voluntate dependet ut sit naturaliter beatus.

Obijciunt secundò Angelum esse naturaliter beatum, ad beatitudinem autem naturalem spectat, non contemplatio solum, sed etiam amor summè boni; ergo debet Angelus semper amare Deum, & consequenter nequit peccare. Resp. Angelum in viâ ita esse naturaliter beatum, ut sit beatus liberè: alia enim beatitudo, seu necessaria spectat ad terminum, & superaddit specialem Dei protectionem & providentiam, quâ à peccato quis perpetuò præservetur, sicut præservantur parvuli sine baptismo ex hac vitâ decedentes, quâ fortè providentia ipsis, utpote in termino constitutis, debetur. Nec urget quod opponit Durandus, corpora scilicet cœlestia, quia sunt in supremo gradu corporum, non posse in suâ naturali operatione deficere; ergo nec deficere in eadem poterunt Angeli, cum sint in supremo gradu spirituum: negatur enim consequentia, cum corpora cœlestia, utpote inanimata, non habeant dominium suarum operationum, sicut habent Angeli, ratione libertatis.

Aliud est de Angelis quoad defectus naturales, aliud de corporibus cœlestibus.

III. Dicitur ad peccatum voluntatis in Angelo requiri defectum in intellectu.

Obijciunt tertio: non potest voluntas peccando deficere, nisi præcedat defectus aliquis in intellectu, sive sit defectus erroris, sive inconsiderantia, ex quo ortum habuit dictum illud philosophorum desumptum ex Aristotele 3. Eth. cap. 1. Omnis peccans est ignorans; sed in intellectu Angeli nullus esse potest error, nullus in cognitione rerum naturalium defectus; ergo.

IV. Negat multi non posse voluntati creatam peccare, nisi præcedente errore in intellectu.

Resp. primò: Scotum & alios absolutè negare principium illud, nempe voluntatem creatam non posse peccare, nisi præcedente, vel errore, vel defectu cognitionis in intellectu. Dicit tamen potest secundò, si per defectum cognitionis in intellectu intelligat quis absentiam alicujus cogitationis congruæ, seu considerationis, quæ si adesset, retraheret Angelum à peccato, videtur omnino verum principium illud, multæ namque sine dubio sunt possibiles cogitationes, & considerationes, quæ si Angelo inessent, cum quo minus in peccatum incidere, impedirent. Neque, ut cum aliis notat Suarez num. 12. necessarium est ut quoties Angelus aliquid vult, vel operatur actu, rationes omnes boni aut mali, commodi vel incommodi, quæ in re illâ vel affectu reperiri possunt, consideret.

Quo sensu sit verum, Omnis peccans est ignorans.

Possent itaque Angeli in purâ naturâ constitui peccare: ad hoc enim sufficit libertas illa arbitrii, quâ cum præditi tunc fuissent, potuissent bono honesto relicto, delectabile, si voluissent, amplecti. Hoc tamen non obstante, ex perfectione illâ cognitionis naturalis, quæ utpote primâ inter creaturas rationales excellunt, perfectoque in actus suos intellectus, quos pro libito excitare possunt, dominio, multò facilius eligere bonum honestum possent in purâ naturâ, & malum fugere, quam homines: præsertim cum pugna illa internâ appetituum non irriterentur, quâ tamen homines transversi sæpè feruntur, præcipitesque ruunt in peccata.

V. Liberâ Angeli arbitrii probat posse eum in purâ naturâ peccare.

Multò tamè facilius malum vitare possent Angeli, quàm homines.

Hec quæ diximus, similiter intelligenda sunt de peccato veniali. Unde sicut supra asserimus potuisse Angelos, jam ad ordinem gratiæ elevatos, primo creationis instanti peccare venialiter, idem nunc dicimus potuisse eos quovis tempore, si in purâ naturâ fuissent creati. Ratio est, quia sicut Angelus absolutè eligere potest malum grave relicto bono, ita à fortiori videtur posse præ bono illo eligere leve aliquod malum, puta mendacium aliquod ex genere suo leve, vel peccatum non grave ex parvitate materiæ, quale esset detractio levis, aut parva injustitia alteri illata. Nec apparet quæ circumstantia mortaliter aggravans hic necessariò adjungi debeat, ut sine eâ Angelus secundum se præcisè spectatus, rem leviter malam appetere non possit.

VI. Angeli, si in purâ naturâ creati fuissent, potuissent etiam peccare venialiter.

S. Thomas autem, dum negat, Angelum peccare posse venialiter, vel loquitur de eo ut in statu gloriæ, aut damnationis, non in statu puræ naturæ, vel solum vult esse Angelo valdè connaturale, ut quamdiu manet rectus circa finem ultimum, non peccet venialiter, non quod sit hoc ei impossibile. Addit Suarez lib. 3. cap. 8. num. 6. probabile esse sanctum Thomam, non loqui de Angelis secundum se, sed prout de facto suberant huic providentiæ & gubernationi Dei, in qua fortè non peccarunt, nec peccare poterant venialiter.

VII. Parvis modis intelligi potest S. Thomas, dum negat Angelum posse peccare venialiter.

Disputant hic aliqui, num dari possit natura creata rationalis impeccabilis. Communis vox sanctorum Patrum est, ejusmodi creaturam rationalem repugnare, qui ipso facto quod natura rationalis ex nihilo facta sit, & consequenter sit creatura, inferunt esse peccabilem, & mutabilem in malum. Sic S. Hieronymus epist. 146. sub finem: Solus, inquit, Deus est, in quem peccatum non cadit, cetera cum sint liberi arbitrii, in utranque partem possunt suam flectere voluntatem; Sanctus etiam Augustinus lib. 12. de Civit. cap. 1. & 6. voluntatem creatam ait mutabilem esse in malum, ipso facto quod de nihilo facta sit, & hanc ait sufficientem esse rationem ejusmodi mutabilitatis. Idem docet S. Anselmus, S. Ambrosius, & alii Patres. Unde sine dubio, si auctoritas spectetur, hæc sententia omnino esset tenenda.

VIII. Implicat natura rationalis creata in impeccabilis.

Voluntas creata, eo ipso quod de nihilo facta sit, est mutabilis in malum.

Recentiores tamen illi, qui dicunt vel possibilem esse naturam rationalem, seu intellectivam non volitivam, aut intellectum & voluntatem ad certa objectorum genera limitatam, sicut limitantur sensus tam externi quam interni: hi inquam affirmant non repugnare creaturam rationalem, quæ vel nullam habeat voluntatem, vel cujus voluntas ferri tantum possit in bonum, & non in malum, sicque cum Gabriele & Majore in 2. d. 23. aiunt non implicare creaturam rationalem impeccabilem. Sed cum has opiniones rejecerimus in philosophiâ, tenendum nobis est hujusmodi creaturam rationalem impeccabilem repugnare.

IX. Qui dicunt dari posse certis creaturarum rationalium genus intellectivum, non tamen peccabile.